

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 2. september 2024 av Høyesterett i avdeling med

dommer Bergljot Webster
dommer Aage Thor Falkanger
dommer Ingvald Falch
dommer Kine Steinsvik
dommer Christian Lund

HR-2024-1571-A, (sak nr. 24-004582SIV-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 15. november 2023

Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet (Regjeringsadvokaten
v/advokat Omar Saleem Rathore – til prøve)

mot

A (advokat Einar Ingvald Skrøder Lohne)

Akademikerne (partshjelper) (advokat Tom Sørum)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Falch:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder krav om yrkesskadedekning for skade som skyldes ulykke i en spisepause på hjemmekontor, jf. folketrygdloven § 13-6 andre ledd.
- (3) A var ansatt som lege i spesialisering ved Oslo universitetssykehus HF, X avdeling. Hovedarbeidsstedet var en døgnbemannet akutttenhet.
- (4) Ulykken skjedde mens hun hadde helgevakt – primærvakt – fra fredag ettermiddag den 27. juli til mandag morgen den 30. juli 2018. Primærvakten arbeider ved behov, både hjemmefra og på sykehusenheten. Det er et krav at primærvakten er tilgjengelig på vakttelefon og er oppdatert om aktuelle pasienters kriseplaner. Utrykningstiden er 30 minutter.
- (5) Lørdag 28. juli arbeidet A i over 11 timer. Arbeidet knyttet seg til innleggelse av én pasient og skjedde for en stor del på enheten, men i noen grad også i hennes eget hjem. Dagen etter, søndag 29. juli, hadde hun først en arbeidsøkt hjemme fra kl. 1100 til kl. 1215. Da leste hun seg opp på fagstoff knyttet til pasientens lidelse. Deretter tok hun matpause, før hun skulle reise inn til enheten og fortsette arbeidet.
- (6) Under pausen, omkring kl. 1230, gikk hun ut i hagen for å spise. Da snublet hun, slik at den ene foten gled ned i en ujevnhet i bakken og ble vridd under henne i fallet. Hun har fått varige skader i foten.
- (7) Mens hun lå skadet og ventet på ambulansen, ble hun oppringt fra enheten. Hun henviste da til bakvakten.
- (8) A fremmet krav om godkjenning av skaden som yrkesskade. NAV Familie- og pensjonsytelser Oslo 1 avsto kravet 27. august 2019. NAV Klageinstans tok 30. oktober 2020 ikke klagen hennes til følge.
- (9) A anket til Trygderetten, som i kjennelse 3. november 2022 stadfestet klageinstansens vedtak. Det var dissens, da ett av de tre juridisk kyndige medlemmene som Trygderetten var satt med, mente at anken skulle tas til følge.
- (10) A saksøkte staten ved Borgarting lagmannsrett, som 15. november 2023 avsa dom med denne domsslutningen:
- «1. Trygderettens kjennelse 3. november 2022 i sak 21/02551 oppheves.
 2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet 312 375 – trehundreogtolvtusentrehundreogsyttifem – kroner til A innen to uker fra dommen er forkynt.»
- (11) Lagmannsretten kom til at A var yrkesskadedekket da ulykken skjedde. Én dommer dissenterte og stemte for at Trygderettens kjennelse er gyldig.

- (12) Staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet har anket til Høyesterett. Anken gjelder lovanvendelsen.
- (13) Akademikerne har erklært partshjelp til støtte for A. Landsorganisasjonen i Norge har gitt skriftlig innlegg etter tvisteloven § 15-8. Innlegget inngår i avgjørelsesgrunnlaget.

Partenes syn på saken

- (14) Den ankende part – *staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet* – har i hovedsak gjort gjeldende:
- (15) Arbeidstakere som arbeider fra eget hjem, vil være yrkesskadedekket under utføring av arbeidsoppgaver. De vil da være «i arbeid», jf. folketrygdloven § 13-6 andre ledd. Men det er ikke grunnlag for en utvidende tolkning. Arbeidstakerne er derfor ikke dekket i matpauser og andre pauser i hjemmet. En utvidende tolkning mangler støtte i loven, lovforarbeidene, lovformålet, retts- og trykderettspraksis og reelle hensyn.
- (16) Subsidiært kan dekningen i høyden omfatte pauser som utgjør et naturlig ledd i arbeidet. A tok ikke en slik pause.
- (17) Staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet har fremsatt denne påstanden:
- «1. Staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet frifinnes.
 2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.»
- (18) Ankemotparten – A – har i hovedsak gjort gjeldende:
- (19) Lagmannsrettens dom er riktig. Hjemmevaktet var en del av As ordinære stilling som lege, og det var derfor nødvendig å arbeide hjemmefra. Arbeidsstedet var midlertidig flyttet, og spisepausen må da bedømmes på samme måte som spisepauser på det ordinære arbeidsstedet. Yrkesskadedekningen omfatter etter sikker praksis ulykker som skjer i slike pauser.
- (20) Ulykken hadde tilstrekkelig nær tilknytning til arbeidet. Den særegne vaktordningen skiller seg fra passive beredskapsvakter. Hun utførte omfattende arbeid gjennom hele helgen og like forut for ulykken. Det var nødvendig å spise på det aktuelle tidspunktet for å forberede det videre arbeidet. A utførte ingen private gjøremål, og det var ingen spisefasiliteter på hovedarbeidsstedet i helgen. Hvor i hjemmet hun spiste, er uten betydning. Endelig ble hun oppringt fra sykehuset i pausen, noe som viser at hun også da var i aktivt arbeid.
- (21) A har fremsatt denne påstanden:
- «1. Anken forkastes.
 2. Staten v/Arbeids- og velferdsdirektoratet dømmes til å betale sakens omkostninger.»

- (22) Partshjelperen – *Akademikerne* – har sluttet seg til As anførsler og særlig fremhevet:
- (23) Hjemmekontor er en naturlig del av dagens arbeidsliv. I de tilfellene arbeidsgiver har akseptert hjemmekontor, må dekningen være den samme som på det ordinære arbeidsstedet. Arbeidsstedet er midlertidig flyttet når det er etablert en arbeidssituasjon i hjemmet. Noen nærmere vurdering av om skaden er utslag av en risiko som arbeidsgiver kan kontrollere, skal ikke skje.
- (24) Akademikerne har fremsatt denne påstanden:
- «Akademikerne tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett.»

Mitt syn på saken

Tolkningen av folketrygdloven § 13-6 andre ledd

- (25) Folketrygdloven kapittel 13 har regler om yrkesskadedekning, som innebærer at det gis visse «særfordeler» ut over folketrygdens ordinære stønadssystem, jf. § 13-1 første ledd. Rett til slike særfordeler har den som blir rammet av en «yrkesskade», jf. § 13-2. Begrepet er i § 13-3 første ledd definert som personskade, sykdom eller dødsfall «som skyldes en arbeidsulykke som skjer mens medlemmet er yrkesskadedekket».
- (26) Av § 13-6 første ledd fremgår at arbeidstakere som er medlemmer i trygden, er yrkesskadedekket. Nærmere vilkår – de såkalte bedriftsvilkårene – står i § 13-6 andre ledd:
- «Yrkesskadedekningen gjelder for yrkesskader som oppstår mens arbeidstakeren er i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden.»
- (27) Det er en sterk innbyrdes sammenheng mellom disse vilkårene, jf. Rt-2004-487 *gravøl* avsnitt 25 og Rt-2014-513 *akeulykke* avsnitt 28: Når ulykken skjer «i arbeid» utenfor det ordinære arbeidsstedet, følger det nærmest av seg selv at kravene til at den må ha skjedd «på arbeidsstedet i arbeidstiden», er oppfylt. Dette innebærer, som det går frem av dommene, at i slike tilfeller vil arbeidsstedet anses for å være midlertidig flyttet dit arbeidet foregår.
- (28) I en situasjon hvor arbeidstakeren er utenfor sitt ordinære arbeidssted, slik tilfellet er i saken her, vil det sentrale spørsmålet derfor være om arbeidstakeren er «i arbeid» når ulykken skjer. I dette ligger at det må være en sammenheng – en *tilknytning* – mellom arbeidet og ulykken.
- (29) Språklig sett er dette tilknytningsvilkåret strengt. Tatt på ordet tilsier kravet om at arbeidstakeren må være «i» arbeid, etter min mening at ulykken må inntreffe mens arbeid utføres.
- (30) For ulykker som skjer på det ordinære arbeidsstedet, skal bedømmelsen likevel være romslig. Da omfattes også ulykker som skjer i spise- og hvilepauser, under bedriftslegebesøk, trimaktiviteter og lignende, se *gravøl*-dommen avsnitt 26 og *akeulykke*-dommen avsnitt 30. Denne praksisen har støtte i lovforarbeidene, som jeg kommer tilbake til. Av *akeulykke*-dommen, særlig avsnitt 43–45, følger at bedømmelsen

også er romslig når ulykken inntreffer på seminarer og lignende utenfor det ordinære arbeidsstedet.

- (31) Det er på den andre siden klart, som det fremgår av gravøl-dommen avsnitt 26, at skader som oppstår ved utførelsen av «private gjøremål», normalt faller utenfor dekningen. Dette gjelder også når arbeidstakeren utfører private gjøremål på det ordinære arbeidsstedet.
- (32) Spørsmålet i saken her er om denne romslige bedømmelsen av tilknytningskravet *også* skal gjøres når arbeidstakeren har pause fra arbeidet i eget hjem. I bekreftende fall vil skader som skjer under spise- og hvilepauser mellom to arbeidsøkter på hjemmekontor, være omfattet av yrkesskadedekningen. Slik jeg ser det, krever dette at loven tolkes *utvidende*, ut over sin ordlyd, også i disse tilfellene.
- (33) I gravøl-dommen avsnitt 28 gir Høyesterett, med henvisning til Rt-2000-220 *installasjonsinspektør*, en retningslinje for hvordan vilkårene i § 13-6 andre ledd skal tolkes:
- «Også jeg ser det slik at det bør utvises forsiktighet med å tolke bedriftsvilkårene utvidende – utover det som følger av en fast trygderettspraksis og av formålet med yrkesskadedekningen, nemlig å gi kompensasjon for den særlige risiko som antas å følge av det arbeid man utfører.»
- (34) Denne retningslinjen om forsiktighet er gjentatt i akeulykke-dommen avsnitt 34.
- (35) Det er noen særtrekk ved hjemmekontorsituasjonen som er ulik den hvor arbeidet utføres på det ordinære arbeidsstedet eller andre steder arbeidsgiveren har tilvist utenfor arbeidstakerens hjem. Hjemmet er et sted den trygdete oppholder seg også ellers, når arbeid ikke utføres. Der finnes mye av rent privat karakter – innretninger, eiendeler, familie, husdyr og annet – som kan forårsake ulykker.
- (36) I hjemmet mangler dessuten den tidsmessige oppsplittingen mellom arbeidsliv og privatliv som andre arbeidssteder tilrettelegger for, ved at man kommer til arbeidstedet og går derfra. Private sysler og arbeidsoppgaver kan derfor i større grad komme til å bli utført om hverandre i hjemmet. Disse særtrekkene tilsier at den bedømmelsen som gjøres av skader som oppstår i pauser på det ordinære arbeidsstedet eller på et annet sted arbeidsgiveren har tilvist, ikke uten videre kan overføres til skader som oppstår i pauser i hjemmet, selv om arbeidsstedet anses midlertidig flyttet dit.
- (37) Mitt syn er på denne bakgrunn at det må kreves *særlige holdepunkter* – typisk i trygderettspraksis og i formålsbetraktninger – for å kunne anvende tilknytningskravet i § 13-6 andre ledd like romslig i hjemmekontorsituasjonen som ellers. Slike holdepunkter mener jeg mangler:
- (38) Det er for det *første* ikke påvist noen trygderettspraksis som underbygger at arbeidstakere er dekket i pauser på hjemmekontor. Den praksisen som foreligger, knytter seg til ulykker som skjer andre steder, og gir etter min mening liten veiledning. As standpunkt har derfor ikke støtte i trygderettspraksis, selv om det heller ikke er praksis – ut over denne saken – som tilsier at pauser på hjemmekontor ikke dekkes.
- (39) For det *andre* mangler yrkesskadekravet etter min mening støtte i formålsbetraktninger. Som jeg siterte fra gravøl-dommen avsnitt 28, er formålet med yrkesskadedekningen å

kompensere for skader som skyldes «den særlige risiko som antas å følge av det arbeid man utfører». I akeulykke-dommen avsnitt 51 er formuleringen «å sikre mot risiko man utsettes for i arbeid».

- (40) I perioder arbeidstakeren er i eget hjem og har pause fra arbeidet, vil de skadene som måtte oppstå, i alminnelighet ikke ha noen tilknytning til arbeidet og arbeidslivet. Lovformålet taler derfor mot at pauser på hjemmekontor omfattes av yrkesskadedekningen.
- (41) Som påpekt av A kan nok lovformålet på samme måte også tale mot yrkesskadedekning i en del skadetilfeller som måtte oppstå mens arbeidstakeren rent faktisk arbeider i eget hjem. Men disse tilfellene faller innenfor ordlyden i § 13-6 andre ledd. Da kan ikke formålsbetraktninger bringe den trygdete ut av dekningen, se Rt-2006-1129 *pågripelse* avsnitt 45–46.
- (42) For det *tredje* støtter heller ikke lovforarbeidene at arbeidstaker er dekket under pauser fra arbeid i hjemmet. Jeg viser her først til yrkesskadetrygdloven 1958, som i § 9 introduserte de såkalte bedriftsvilkårene. Forarbeidene fremhever at målsettingen var å erstatte skader «som skyldes arbeidet eller den spesielle risiko det medfører», se Ot.prp. nr. 35 (1958) side 25. Skader som skjedde i hvile- og spisepauser på arbeidsstedet, ble i praksis ansett å skyldes denne spesielle risikoen.
- (43) Dernest viser jeg til NOU 1990: 20 *Forenklet folketrygdlov*, som er en del av forarbeidene til den gjeldende loven, hvor det på side 583 står at gjøremål som har tilknytning til det ordinære arbeidet, er omfattet. Ett av eksemplene er «lunsjpauser på arbeidsstedet». Noen nærmere omtale av skader som skjer i pauser fra arbeidet i hjemmet, er det ikke. Etter min mening gir derfor lovforarbeidene ikke støtte for at slike skader er dekket.
- (44) I mangel av særlige holdepunkter er jeg derfor kommet til at uttrykket «i arbeid» i folketrygdloven § 13-6 andre ledd må forstås slik at arbeidstakere som arbeider i eget hjem, ikke er yrkesskadedekket under pauser i arbeidet, heller ikke under spisepauser.

Den konkrete vurderingen

- (45) A var utsatt for en ulykke da hun på hjemmevakt hadde tatt en pause fra arbeidet og var på vei ut i hagen for å spise. Hun har da ikke krav på yrkesskadedekning etter folketrygdloven kapittel 13 fordi hun ikke var «i arbeid» da ulykken skjedde.
- (46) Det er i vurderingen uten betydning at hun arbeidet straks før pausen og hadde planlagt å fortsette å arbeide etterpå. Det er også uten betydning at hun hadde vakt også i pausen, og at hun av den grunn ble oppringt kort tid etter ulykken.

Konklusjon og sakskostnader

- (47) Dette innebærer Trygderettens kjennelse er gyldig. Staten skal derfor frifinnes.
- (48) A og Akademikerne kan ikke tilkjennes dekning av sakskostnader når staten har vunnet saken, og A ikke har fått medhold av betydning. Staten har ikke krevd dekket sine kostnader.

(49) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet frifinnes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.

(50) Dommer **Lund**:

Dissens

- (51) Jeg har kommet til et annet resultat enn førstvoterende. Etter mitt syn følger det av en langvarig lovforståelse og praksis at A var «i arbeid» da ulykken skjedde.
- (52) Den første loven om sosial trygd av mer generell karakter var lov 23. juli 1894 nr. 6 om Ulykkesforsikring for Arbeidere i Fabrikker m. v., som trådte i kraft 1. juli 1895. Allerede av forarbeidene til denne loven fulgte det at også ulykker som ikke skjedde under utførelsen av arbeidet, kunne være omfattet av forsikringsdekningen. Dette inkluderte «de reglementerede Hviletider», se side 26 i Dokument Nr. 111 (1893) fra Stortingets næringskomité nr. 2 *Ang. Lov om Ulykkesforsikring for Arbeidere i Fabrikker m. v.* Dokumentet inneholdt Indredepartementets foredrag om lovforslaget. Praksis under loven fulgte disse forutsetningene, se Einar Boysen, *Sosial ulykkestrygd*, 1946 side 77.
- (53) Ved lov 12. desember 1958 nr. 10 om yrkesskadetrygd ble de ulike ulykkestrygdlovene samlet i én lov. Loven introduserte i § 9 vilkåret for rett til stønad om at skaden må være påført «i arbeid på arbeidsstedet i arbeidstiden». Ifølge Ot.prp. nr. 35 (1958) side 24 lovfestet § 9 «den praksis som gjennom årene har utviklet seg i ulykkestrygden». Den nye formuleringen ville derfor «ikke bety noen endring for de personer som allerede er trygdet». Yrkesskadedekningen under hvilepauser ble ikke kommentert særskilt.
- (54) Yrkesskadetrygdloven ble fra 1. januar 1971 innlemmet i folketrygdloven 1966. Vilråene for dekning i yrkesskadetrygdloven § 9 ble videreført uendret. Vilråene finnes nå i folketrygdloven 1997 § 13-6 andre ledd. Av forarbeidene til loven fremgår det at formuleringen svarer til den tidligere loven, og at den skulle forstås på samme måte, se for eksempel NOU 1990: 20 *Forenklet folketrygdlov* side 583 og 585–586 og Ot.prp. nr. 29 (1995–1996) side 132.
- (55) Også i praksis fra Høyesterett er det lagt til grunn at man vil være «i arbeid» også i hvile- og spisepauser, se Rt-2004-487 *gravøl* avsnitt 26 og Rt-2014-513 *akeulykke* avsnitt 30 og 39.
- (56) Som nevnt av førstvoterende foreligger det ikke trygderettspraksis om skader i pauser på hjemmekontor. Det er imidlertid eksempler i trygderettspraksis på at arbeidstakere har vært ansett dekket i pauser ved arbeid utenfor ordinært arbeidssted. I TRR-2012-1617 ble en arbeidstaker som var på kurs, ansett å være «i arbeid på arbeidsstedet» da hun under lunsjen ble skadet på fortauet utenfor bygningen der kurset ble holdt. I TRR-2019-4323 ble

en arbeidstaker ansett dekket av yrkesskadedekningen da han skadet seg i forbindelse med at han stoppet for å kjøpe et rundstykke på vei tilbake til kontoret etter et oppdrag.

- (57) Gjennomgangen over viser at det har vært en fast lovforståelse siden innføringen av den første ulykkestrygdloven fra 1894 at yrkesskadedekningen – i tillegg til skader som skyldes den særskilte risikoen som følger av arbeidet – også omfatter noen av dagliglivets farer som oppstår i arbeidssituasjonen. Dette inkluderer spise- og hvilepauser. Dette har vært lagt til grunn ved flere lovrevisjoner. Forståelsen er bekreftet av Høyesterett. Praksis fra trygdemyndighetene har fulgt samme lovforståelse, der det er eksempler på at man er dekket i pauser når man er i arbeid utenfor det ordinære arbeidsstedet.
- (58) Det avgjørende spørsmålet i denne saken blir dermed – etter mitt syn – om det er noe grunnlag for at denne klare lovforståelsen ikke får anvendelse der skaden skjer i en pause på hjemmekontor.
- (59) Da reglene om yrkesskadedekning ble utviklet, var hjemmekontor ikke vanlig. Dette har i de senere år endret seg. Selv om det tallmaterialet Høyesterett har fått presentert, er begrenset, viser det at bruk av hjemmekontor nå er utbredt. Det er rimelig å anta at bruken av hjemmekontor også dekker en rekke ulike situasjoner; fra hjemmekontorordninger som benyttes mer sporadisk av den enkelte arbeidstaker, til situasjoner der arbeidsgiver ikke har kontorplasser til de ansatte, slik at de er tvunget til å jobbe hjemmefra.
- (60) Denne utviklingen har medført at både arbeidet og arbeidsplassen i stadig større grad er flyttet ut av det ordinære arbeidsstedet og til arbeidstakernes hjem. Regulært må det antas at det har skjedd med arbeidsgivernes samtykke og ofte også på deres initiativ. Lovens uttrykk «i arbeid på arbeidsstedet» må dermed tolkes og anvendes på en ny faktisk situasjon.
- (61) Det er ikke tvilsomt at også skader som skjer utenfor ordinært arbeidssted, kan være omfattet av yrkesskadedekningen, se gravøl-dommen avsnitt 25 og akeulykke-dommen avsnitt 28. Som det følger av dommene, gjøres det i slike tilfeller en samlet vurdering med hovedvekt på vilkåret «i arbeid». Dersom dette vilkåret er oppfylt, vil arbeidsstedet anses for å være midlertidig flyttet. Jeg kan ikke se at det i disse dommene – eller i andre kilder – finnes støtte for at begrepet «i arbeid» i disse tilfellene skal tolkes på en annen måte enn der ulykken skjer på det ordinære arbeidsstedet.
- (62) I akeulykke-dommen fremheves det at et sentralt vurderingstema der skaden skjer utenfor ordinært arbeidssted, er hvilken tilknytning og nærhet det er mellom aktiviteten og arbeidstakerens ordinære arbeid, se avsnitt 43. Dette vurderingstemaet finner man også i praksis fra Trygderetten der en skade har skjedd i hjemmet, se for eksempel TRR-2000-3188. Også ved vurderingen av skader som har skjedd under pauser fra arbeidet på hjemmekontor, er det naturlig å vurdere om pausen har sterk nok tilknytning og nærhet til arbeidet til at skaden kan sies å ha skjedd «i arbeid».
- (63) Staten har vist til at formålet med yrkesskadedekningen er å sikre arbeidstakerne kompensasjon for en særlig yrkesrisiko – ikke dagliglivets risiko. Men gjennomgangen ovenfor viser at deknningen også har omfattet en del av dagliglivets risikomomenter, typisk ved skader oppstått i hvilepauser. Formålsbetraktninger kan derfor etter mitt syn ikke få særskilt vekt ved vurderingen i denne saken.

- (64) Staten har også vist til generelle risikobetraktninger. Ved pauser på det ordinære arbeidsstedet er det arbeidsgiver som har kontroll over pausefasiliteter og annen infrastruktur. På hjemmekontor er det arbeidstaker som har kontroll på dette.
- (65) Heller ikke dette kan etter mitt syn være avgjørende. Staten har erkjent at A vil være dekket av yrkesskadeordningen når hun faktisk arbeider. Det er vanskelig å se at arbeidsgivere har noen nevneverdig større påvirkning eller kontroll over arbeidstakerens arbeidsplass på hjemmekontor, enn de har over stedet der arbeidstakeren tar pauser.
- (66) Jeg er enig med førstvoterende i at private sysler og arbeidsoppgaver i større grad kan komme til å bli utført om hverandre når det arbeides på hjemmekontor, samt at det er mye av privat karakter i hjemmet som kan forårsake ulykker. Etter mitt syn er ikke dette tilstrekkelig grunn til å fravike en klar og langvarig rettstilstand hvor naturlige pauser i arbeidet er dekket. Det er nok så at en ansatt på hjemmekontor raskere vil gå over i den private sfære enn man gjør når arbeidet utføres på det ordinære arbeidsstedet. Disse spørsmålene må avklares gjennom praksis, der et sentralt vurderingstema bør være hvilken tilknytning og nærhet det er mellom aktiviteten – i dette tilfellet pausen – og arbeidstakerens arbeid, jf. akeulykke-dommen avsnitt 43.
- (67) Jeg har etter dette konkludert med at der en arbeidstaker arbeider fra hjemmekontor, vil uttrykket «i arbeid» i folketrygdloven § 13-6 andre ledd også omfatte skader som skjer i naturlige pauser i arbeidet, typisk i spisepauser.
- (68) Når det gjelder den konkrete subsumsjonen i denne saken, viser jeg til at A startet å arbeide kl. 1100 den søndagen skaden skjedde. Hun arbeidet i fem kvarter med å lese seg opp på sykdomsbildet til en pasient. Deretter skulle hun spise før hun skulle reise inn til sykehuset for å følge opp pasienten.
- (69) A var på hjemmevakt, der hun skulle være tilgjengelig på kort varsel og hadde ansvaret for pasientoppfølgingen. I perioder hvor hun ikke arbeidet – men kun var i beredskap – ble hun kompensert med en firedel av ordinær lønn. Jeg finner det klart at A ikke var yrkesskadedekket i den perioden hun kun var i beredskap. Søndag formiddag startet hun imidlertid aktivt arbeid, som hun ble kompensert fullt ut for. Jeg finner da at hun var «i arbeid» etter folketrygdloven § 13-6 andre ledd fra hun startet arbeidet kl. 1100. Spisepausen hun tok kl. 1215 – før hun skulle reise inn til sykehuset etter pausen – er etter mitt syn en naturlig pause som har en så nær tilknytning til arbeidssituasjonen at hun også var omfattet av yrkesskadedekningen under spisepausen. Av dette følger det også at jeg er av den oppfatning at statens subsidiære anførsel heller ikke kan føre frem.
- (70) Jeg stemmer derfor for at anken forkastes.
- (71) Dommer **Steinsvik**: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Falch.
- (72) Dommer **Falkanger**: Likeså.
- (73) Dommer **Webster**: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med annenvoterende, dommer Lund.

(74) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Staten ved Arbeids- og velferdsdirektoratet frifinnes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke for noen instans.